

1. *Chicken House*

Quien con lobos anda, a aullar se enseña
Den som umgås med vargar, lär sig yla

I ett före detta höns hus, med väggar som bara utgörs av myggnät. Där ska jag bo framöver. Den skrangliga byggnaden – eller vad man nu ska kalla den, alla säger rätt och slätt Chicken House – ligger på en liten gräsbeklädd kulle, skuggad av några kraftiga lövträd, ganska avsides från själva barnhemmet.

”En ren självbevarelsedrift”, säger Jeff, en senig engelsman i trettioårsåldern, och skakar rasslande på sitt hår som hänger i tjockvaxade skruvar över hans axlar.

Han ser min frågande blick.

”Att bo precis bredvid ungarna tar kål på vem som helst. Då får ni inte en minuts ledighet. Hit till Chicken House får dom inte gå, det måste du hålla stenhårt på”, förklarar Jeff och skakar en gång till på huvudet.

Han stannar halvvägs i backen och tänder en tilltufsad cigarett.

”Var det Jonna du sa att du hette?” undrar han och bjuder mig paketet.

”Ja”, svarar jag och håller avvärjande upp handen. ”Jag röker inte.”

Jeff rycker på axlarna, pressar ner cigaretterna i bröstfickan med milt våld och fortsätter att gå.

Jag betraktar honom tyst bakifrån, där han lätt pustande strävar vidare upp för den sista biten av slutningen. Koordinator för volontärerna hade han presenterat sig som.

En lösgående, fuxfärgad häst kommer gående mot oss. Hon ser fysiskt ut att vara den mest välmående häst jag hittills stött på här i Guatemala. Värre verkar det vara på det mentala planet. Öronen ligger tätt utmed nacken när hon lunkar förbi oss med demonstrativt bortvänt huvud. Jag fixerar mina ögon vid hennes spänstiga bakben tills jag är utom räckhåll.

En mörkhårig man med ett vackert broderat pannband och en gitarr i handen, stiger just ut ur Chicken House. Han slår sig ner på en bänk utanför, lutar sig försiktigt mot det bräckliga myggnätet och börjar knäppa på gitarren. Efter några ackord avbryter han sig och går emot mig för att hälsa.

”Lucio”, säger han med ett vänligt leende och berättar på bruten engelska att han är från Italien och har tre månader bakom sig på barnhemmet.

Jeff visar mig runt i Chicken House. Ingen el. Inget vatten. Två fotogenlampor finns för kvällarnas kompakta mörker. Ena kortsidan av huset fungerar som ett slags provisoriskt kök; ett långbord med bänkar och i hörnet en träskiva med ett par gasolplattor på. Två toaletter har placerats strax bortanför gasolspisen. Vanliga toalettstolar i keramik, faktiskt. Jag undrar hur man spolar. Jeff pekar på en plastink, halvfyllt med vatten, som står på golvet. Golv och golv, förresten. Det är inte annat än några plankor, mer eller mindre glest utlagda, direkt på marken.

Lucio har dykt upp bakom oss. Han rycker lite i ett av de grälla, rödbrunblommiga skynkena som finns runt respektive toalettutrymme.

”Här vet vi allt om varandras magproblem”, säger han.

Jag är inte säker på om det ligger ironi eller uppgivenhet i tonfallet.

”Jag menar”, fortsätter han vänd mot mig, ”att du bör veta att vi andra hör den exakta konsistensen på ditt tarminnehåll, när vi sitter till bords. Men, man vänjer sej ganska fort.”

Vid att sitta till bords och lyssna, eller att uträtta sina behov inför öppen ridå? undrar jag tyst och biter mig i läppen för säkert tjugonde gången denna dag. Jag har lyckats göra hål i skinnet. Det svider. Smakar salt. Och metall.

”Vill du ha kaffe efter guidningen?” frågar Lucio mig, med en nästan omärklig betoning på du. Han signalerar ganska öppet att han inte vill dricka kaffe med Jeff. Jag blir nyfiken på varför.

”Tack, gärna”, svarar jag och fortsätter efter Jeff in i nästa skrymsle, det så kallade skafferiet. Ett nätomslutet utrymme i mitten av hönshuset.

”Här förvarar ni era privata torrvaror.” Jeff pekar på några plåtlådor som hänger i snören från taket. ”Normalt äter man tre mål mat om dan nere i matsalen, med barnen”, förklarar han och sparkar efter en gråfet, halvstor råtta som obekymrat kilar utefter ena väggen. Jag ryser. Det kryper i huden.

”Men”, fortsätter han, ”många väljer att fixa nåt själva, när dom har fri tid. Tänk på att alltid lägga livsmedel i lådorna. Du fattar varför va?”

Råttan kikar fräckt och utmanande på mig nere från plankorna i ett av golvhörnen. Jag klarar inte av att blänga tillbaka utan viker äcklad undan.

Jeff fortsätter till andra änden av Chicken House och visar på sju våningssängar, slarvigt hopsnickrade på plats, med varsin tämligen söndermulad skumgummimadrass på.

”Det finns tre lediga platser just nu. Den här”, han gör en yvig gest mot sängen närmast mig, ”och ett par längst in.”

”Ta en längst in!” ropar Lucio från köksdelen. ”Det är ett jävla spring närmast toaletterna. Och luktar fan gör det ibland!”

”Jag väntar med att berätta om själva arbetspassen och annat”, säger Jeff och gäspar. ”Det är mycket ändå nu, eller hur?”

”Jo, det kan man säga”, svarar jag och känner att jag faktiskt är dödstrött av alla intryck. En kopp kaffe ska bli underbart.

”Hur är dina spanskakunskaper?”

”Hyfsade”, svarar jag.

”Här finns annars en användbar ordlista när du jobbar med ungarna”, säger Jeff och pekar på en griffeltavla som hänger på en av väggarna.

Jag studerar tavlan med ord skrivna med krita. Den är fulltecknad med imperativ i stil med: *Siéntate! Cállate! ... Sätt dig! Håll tyst! Ställ dig upp! Skrik inte! Retas inte!*

”Gör dig hemmastadd”, avrundar Jeff. ”I dag är du ledig. Men det är också den enda lediga dan så länge du stannar här.”

Med de orden försvinner han.

Utanför skriker Lucio på italienska. Jag misstänker att det är svordomar. Först tror jag att de är riktade mot Jeff, men så ser jag genom myggnätet att hästen har kommit tillbaka. Hon står vid bordet under trädet och har nafsat åt sig en plastpåse med något som ser ut som kakor. Med öronen slickade bakåt skakar hon frenetiskt på påsen, som stundtals dunkas i bordet. Så fort Lucio närmar sig vänder hästen rumpen åt hans håll och lyfter markerande på ena bakbenet.

Jag kan inte låta bli att skratta. På väg ut norpar jag åt mig ett kexpaket som står på bänken inne i huset och går sedan mot hästen. Mitt prasslande med kexpaketet väcker genast stoets intresse. Hon slutar att skaka på påsen och betraktar mig vaksamt. Med lite gräs i andra handen närmar jag mig henne, försiktigt småpratande. Så sträcker jag fram gräset och hon släpper påsen, som jag nu ser innehåller söndermosade kex, för att nosa på min hand. Gräset försvinner in mellan hennes läppar och hon låter sig bli kliad i pannan.

”Du är rätt korkad du”, muttrar jag och ger henne en klapp på halsen. ”Det finns ju massor av gräs runtomkring. Surkart där ...”

”Tack. Tyvärr blir det bara smulor till kaffet”, konstaterar Lucio. ”Hästjävvel!” tillägger han väsande och plockar ut några kexbitar ur påsen och skakar ur den så att smulorna faller i en liten hög på marken. Stoet är genast girigt där och mumsar snabbt i sig lönen för mödan. Lucio tycks ana vad jag tänker och ursäktar sig.

”Dumt av mej. Hon terroriserar oss inte mindre efter det där smakprovet. Mjölk till kaffet?” Han skjuter fram en burk med pulvermjölk och öppnar locket.

Samtidigt sträcker hästen blixtnabbt fram huvudet över bordet för att med tungan undersöka mjölkpulvret. Reflexmässigt ger jag henne en klatsch över mulen och hon ryggar tvärt tillbaka och blir stående ett par steg bakom mig med en förvånad uppsyn. Lucio nickar tankfullt. Han ser ut att ha fått ett slags aha-upplevelse.

”Jag är livrädd för henne”, erkänner han. ”Häromdan sparkade hon Daniel, en tysk som sköter växtodlingen. Han hade en jäkla tur som träffades i ändan och inte ryggen.”

”Vad har dom henne till?” undrar jag och rör ner lite mjölkpulver i kaffet. Det löser sig bara delvis. Pulvret verkar fuktskadat på något vis, hänger ihop i små blekgula klumpar som flyter omkring i kaffet.

”Det glömde jag säga. Du måste mosa det med skeden först. Och hålla på pulverkaffe och vatten sen”, instruerar Lucio. ”Vill du ha nytt?”

”Nej tack.”

”Jo, hästen”, återknyter han. ”Gud vet vad dom har den till. Inget, såvitt jag vet. Hon fraktades hit för årtal sen, sägs det. Enda hästen på miltals avstånd. Är inte hästar flockdjur?”

Jag nickar.

”Det är väl delvis därför hon är så efterhängsen då”, resonerar Lucio. ”Men jag fattar inte varför hon är så elak om hon nu är ute efter sällskap.”

Han tystnar och ser tankfullt bort mot skogen som tar vid strax bakom Chicken House. Det är alldeles tyst sånär som på ljudet från skeden han rör med. Ett rytmiskt klingande.

Jag ser mig omkring. Nedanför grässlätten ligger en damm. Bortanför den några mindre, odlade fält. Och bortom dem tar skogen över igen. Ner till vänster finns en skranglig träbro över en bäck. Längs vattnet är vegetationen tät och frodig. På andra sidan bron går den leriga och slingriga stigen som jag nyss följt hit och som leder ner till barnhemmet, där matsal, skola, *Kindergarten*, sovsalar och annat ryms i de olika byggnaderna.

Och bortanför allt detta finns kanalen, som plöjer sig fram som en livgivande blodåder genom det stora området av snårigt mangroveträsk. Kanalen som jag kommit hit på, för snart två timmar sedan. Och som är den enda förbindelsen mellan omvärlden och barnhemmet. Bokstavligen. För hit når varken vägnät eller telefonrådar. Fast båtradion fungerar ibland. Det har Jeff upplyst mig om. Ibland. Jag tror att det kan betyda vad som helst.

”Ska du stanna länge?” undrar Lucio.

”Jag vet faktiskt inte. Just nu känns allt rätt förvirrat. Vad är länge?”

”Bra fråga. Första veckan här kändes som en evighet. På dårhuis. Men man vänjer sej fort. Konstigt nog.”

”Och nu?”

Lucio funderar en stund.

”Svårt att förklara. Stannar du ett tag kommer du förstå vad jag menar. Det är väldigt speciellt att jobba här.”

Han gör en paus igen. Tänker efter och fortsätter:

”Du sliter som ett djur, för en sängplats i ett gammalt hönshus och för ensidig mat som oftast är helt sönderkokt.” Lucio skakar på huvudet. ”Ändå. Om du kommer över dom första dagarnas chock och inte flyr hals över huvud, som en del faktiskt gör, så kommer du att få ett slags hatkärlek till det här. Ungarna. Jag bara älskar dom. Dom andra volontärerna, stämningen mellan oss. Vi blir, hur ska jag säga ...väldigt sammansvetsade. Förstår du hur jag menar?”

Han väntar inte på något svar utan fortsätter att fundera högt kring sin tillvaro på *La Esperanza*, Hoppet.

”Ledningen är för jävlig mot såväl oss som ungarna. Det gör nog sammanhållningen ännu starkare. Men jag ska inte säga för mycket om dom som driver det här. Eller Jeff heller för den delen. Inte än. Du har ju knappt hunnit landa.”

Jag smuttar på kaffet. Vedervärdigt.

”Äckligt va?” ler Lucio. ”Men det innehåller koffein. Det är det som räknas.”

Han plockar fram sin gitarr igen och tillsammans trevar vi oss igenom några välbekanta låtar. Jag njuter av solen i ansiktet och de vemodiga tonerna från gitarren. Tröttheten ger vika för välbehag. Jag ska nog trivas här. Åtminstone har jag redan funnit en människa jag tycker om.

Några timmar senare känner jag mig ännu bättre till mods efter att ha börjat lära känna Lis och Mads, ett danskt par som verkar vara i min egen ålder, strax över trettio. Det är befriande att efter ett par månaders luffande i Centralamerika, få höra ett språk som nästan känns hemtamt. Lis tröstar mig med att jag snart ska få tala mitt eget språk. Jonathan, en svensk volontär som tillfälligt rest iväg på ett par veckors ledighet, finns snart på barnhemmet igen.

Lis och Mads förstår svenska betydligt bättre än jag förstår danska. Men ändå. Vi kan samtala på våra respektive språk. Det är skönt.

Jag märker snabbt att jag tycker mycket om dem båda, men kanske i synnerhet Lis. Hon utstrålar en sådan värme och självklarhet när hon ilsket berättar att hon varit i bråk med ledningen om deras sätt att hantera barnhemmet.

”Jag är inte så populär här längre”, skrattar hon med en stridslysten min och fäster sina klarblå ögon vid min blick. ”Har Lucio berättat?”

”Inte så mycket.”

”Nej du behöver väl inte få höra allt negativt på en gång. Du har nog fullt upp med att smälta matbespisningen. Det är dags snart. Vi kan visa dej dit nu, om du vill?”

Tillsammans går vi ner från Chicken House.

Lucio har gett sig av för länge sedan. Han jobbar kväll. Jag har inte riktigt fått klart för mig hur arbetspassen ser ut, mer än att de fördelar sig över dygnets alla timmar.

Mads går före mig på den geggiga stigen. Det har mörknat snabbt som vanligt på de här breddgraderna och det är svårt att se de utlagda plankorna som ligger spridda i lervällingen i närheten av bäcken.

”Pass på för bron”, säger han och pekar varnande på bäcken. ”Och för hästen.”

Hästen förbryllar mig verkligen. Hon står mitt ute på den gistna träbron. Trots att jag är uppvuxen med hästar har jag aldrig varit med om någon som frivilligt ger sig ut på något som ens liknar en skranglig träbro. Allra minst i mörker.

”Visst är hon märklig”, säger Mads som om han vore tankeläsare. ”Hon går obehindrat över bron varje dag. Antagligen bättre bete på andra sidan. Och bron är väl trevligare än att bli blöt om benen. Hon är ofarligast på bron, faktiskt. Vågar nog inte sparka från det underlaget. Men passa dig på land. Där är hon djävulen själv.”

Mads går förbi silhuetten och ger henne en klapp på halsen. Hon drar en tung suck och klampar förbi oss. Det knakar och sviktat obehagligt i bron. För ett kort ögonblick räknar jag förskräckt med att hamna i bäcken. Med 500 kilo häst över mig. Men bron håller. Och den ångande doften av varm häst som sveper förbi mig, väcker slumrande barndomsminnen till liv.

På långt håll hörs oväsen från matsalen. Det slamrar, som från plåtlock, barn skriker upprört, några gråter. Väggarna är nästan lika tunna och genomsläppliga som i Chicken House. Några plankbitar och stora myggnät fungerar som fönster. Det lyser därinifrån.

Det är bara matsalen och ett par byggnader till som har ström. En dundrande och, enligt Mads, opålitlig dieselmotor driver en generator som till och från alstrar ström. Oftast från, påpekar Lis.

”När du är ledig behöver du inte sitta bredvid barnen”, förklarar hon innan vi går in. ”Ha inte dåligt samvete utan unna dej det. Du behöver paus från ungarna för att orka med dom varje dag. Det är bara så.”

Mads skjuter upp dörren och vi kliver in. Jag vet inte riktigt vad jag har väntat mig, men jag är helt klart inte förberedd på det jag ser, hör eller känner lukten av. I långa rader sitter barn, vid bord efter bord. Ja, alla sitter inte förstås. Det är lite glest i raderna här och var. Några barn springer runt och ropar högljutt.

Vid de tre första borden precis innanför dörren, finns de minsta barnen.

Bordsskivorna är belamrade med tallrikar, muggar och bestick i plast och plåt i all världens färger. Det finns mer mat på borden än i själva tallrikarna. Här och var mellan de små sitter volontärer, som hejar välkomnande på mig medan de försöker bringa ordning i kaoset. De matar, avbryter slagsmål och plockar upp nedrivna tallrikar och muggar från golvet, oavbrutet. Ljudnivån är så hög att det känns obehagligt i mina öron.

Lis går före mig till matkön. Där, bakom en enkel trädisk och ett par enorma grytor står en bastant indiansk kvinna. Hon ser väldigt tvär ut.

”Det här är självaste kökschefen”, förklarar Lis. ”Hon är alltid förbannad. Missnöjd med både lönen och arbetet. Jag förstår henne. Stackars människa med såna chefer. Här snålas det nåt otroligt och hon får aldrig vettiga råvaror. Klart hon tappar lusten.”

Lis presenterar oss på spanska och kvinnan, Petrona, ger mig en kort nick. Inte mer. Hon kastar den kraftiga hästsvansen bakom nacken och fortsätter tigande att röra i en gryta.

”*Frijoles*”, kommenterar Mads, när Petrona slevat upp de brunsvarta bönorna från en av grytorna. ”Ris får vi till nästan varje mål, bönorna får vi kanske varannan dag. Nyttig basmat, men jag är ganska trött på det nu. Kokta, stekta, mosade.” Han suckar. ”Frukt och grönsaker ser vi däremot knappt röken av.”

Bakom den andra grytan står en leende man som ser ut att närma sig 60-års-strecket. Han sträcker glatt fram handen.

”Hej och välkommen! Tom heter jag. Från England liksom en del andra dårar här. Och därborta”, han pekar med slevan så riset skvätter över bänken, ”med den röda kalufsen, där sitter Lesley, min fru.”

Vi byter några ord innan Tom tittar på Mads.

”I dag bjuder vi på husets svarta bönor. Överraskad? Håll ut bara, i morron blir det oxfilé med bakad potatis. Välkommen tillbaka.”

Mads svarar med en grimas.

Lis vänder sig mot mig och pekar på en trave tallrikar.

”Leta efter en som är hyfsat torr. Dom har stått så där sen lunchen.”

Jag förstår snart vad hon menar. Traven med plast- och plåttallrikar har staplats otorkad. För varje tallrik jag lyfter rinner det undan lite vatten och jag känner en obehaglig stank. Tanken på att de stått så i timmar i 40-gradig värme får mig att må lätt illa. Jag blåddrar på måfå och drar till mig den tallrik som verkar torrast och luktar minst illa.

”Varför låter dom inte tallrikarna torka?” undrar jag.

Lis rycker uppgivnet på axlarna.

”Det har jag också frågat”, säger hon med ett irriterat tonfall. ”Men jag fick ingen förklaring. Allt ska gå fort. Petrona har alldeles för lite hjälp i köket. Har du sett diskningen? Dom bara spolrar av allt och ställer i en hög. Jag lovar”, betonar hon, ”att nitti procent av all diarré bland ungarna beror på dom här snuskiga tallrikarna.”

Maten smakar ingenting. Absolut ingenting. Tuggmotståndet är också nere på nollpunkten. I muggen har Petrona slevat upp något som kan liknas vid tunn välling. *Atole*. Ett hopkok av majsmjöl, mjölk, socker och lite kanel. Vålgjord *atole* kan vara jättegott. Men den här har en smak som är lika intetsägande som maten. Det går inte att känna någon kanelsmak, bara socker. Mjölkens ersatts av pulvermjölk som inte lösts upp ordentligt. Vällingen är svagt ljummen och full av små, sega, geléaktiga klumpar. Jag ångrar att jag tagit av drycken för här känns det mer tabu än någon annanstans att lämna mat. Jag får snällt sörpla i mig eländet. Små kväljningar retar min matstrupe, får den att hastigt dra ihop sig. Jag vill kräkas och undviker att se ner i muggen.

Till målet serveras också *tortilla*, ett tunt, mjukt majsbröd. Vi får ett per person. Det är alldeles färskt och varmt. För mig innebär detta bröd måltidens höjdpunkt. Jag kommer på mig själv med att längta efter Bregott. Gärna den röda, extrasaltade. Jag låtsas att jag lägger på en klick som smälter över brödet. Lurar mig att känna smörsmaken.

När middagen är avslutad har jag hunnit bekanta mig med både Tom och hans fru Lesley. De är nyblivna pensionärer och ute på sitt livs första långresa. Men absolut inte den sista, intygar de. Efter några månader i hyrbil i USA har de tagit sig ner genom Mexico, mot Guatemala, med hjälp av lokalbussar. På ett café i Antigua har de som så många andra, inklusive jag själv, fått nys om att man kan arbeta som volontär på *La Esperanza*. Och här har de tänkt tillbringa några månader innan de fortsätter mot slutmålet på sin resa, Costa Rica.

Lesley berättar för mig med ett bekymrat tonfall att hon varit dietist innan hon blev pensionär.

”Då har du en del synpunkter på maten här, förstår jag.”

”Om jag har.” Hon drar en djup suck. ”När dom nu struntar i att lägga pengar på en mer allsidig kost, varför förstöra den mat dom har?”

”Vadå struntar i? Har dom inte ont om pengar, tror du?” undrar jag.

”Knappast. Det finns resurser”, inflikar Tom.

Lesley nickar.

”Vi är många som misstänker att det försvinner pengar här. Privata donationer som ska gå till barnhemmet. Ägarna har världens lyxkåk inne i huvudstaden. Till barnen finns nästan ingenting. Inte ens tillräckligt med bönor.”

”Den förre läkaren här började nysta i det”, förklarar Tom. ”Han försökte att prata med polisen i byn. Men dom hade tydligen fått ta del av slantarna, för sen fick läkaren sparken omedelbart.”

Jag känner mig plötsligt olustig till mods.

”Det går liksom inte att komma åt dom”, fortsätter Tom.

”Grönsakerna”, återknyter Lesley. ”Om det alls bjuds här så har dom kokats i timmar. Vad tror du om vitamininnehållet efter den behandlingen?”

”Har du inte sagt till?” undrar jag.

”Jo, jag har sagt till Petrona, men hon lyssnar inte. Hon är urförbannad på ledningen och därför engagerar hon sej inte. Kanske är det också så att hon aldrig fått lära sej att vitaminer förstörs av långkok.”

”Det kanske är känsligt”, påpekar jag. ”Att bli kritiserad alltså.”

”Det kan du ha rätt i. Jag var nog ganska odiplomatisk när jag sa till henne”, svarar Lesley eftertänksamt och kliar sig i nacken. ”Hur som helst upprätthåller jag hälsan genom att tugga vitamin- och mineralpiller. Men barnen? Och tala om proteinbrist. Kolla in deras magar i morgon.”

Jag känner en stigande nyfikenhet. Den så kallade ledningen, vilka är de egentligen? I morgon ska jag antagligen få träffa dem.

*

Första natten i Chicken House. I min underslaf. På en nött skumgummimadrass. I min alldeles för varma sovsäck. Omgiven av mitt uppriggade myggnät. En egendomlig stillhet råder. Jag har under kvällen som hastigast träffat resten av volontärerna. Mick från England, Jo, också från England - flickvän till Jeff och tydligen lika impopulär - Hannelore, en tysk sjuksköterska som delvis jobbar med oss, delvis i sjukstugan med en amerikansk läkare, en kvinna som jag inte vet namnet på och som bor nere vid sjukstugan. Veronique, en till synes glad och obekymrad fransyska, Sylvia, den unga, kanadensiska tjejen som inte kan vara en dag över tjugo och slutligen Daniel, tysken som arbetar med underhåll och den lilla odlingen av grönsaker. Om det bara är de små uppodlade plättarna kring barnhemmet som ska förse alla barn med grönsaker, så förstår jag att det sällan serveras något grönt.

Jag som alltid har haft svårt för namn ligger nu i den obekväma sängen och fördriver tiden med att koppla samman namn med rätt ansikte. Det är inte helt lätt, men snart ska jag nog lära mig.

De flesta har lagt sig. De som har första passet ska upp halvfem följande morgon. Något nattsudd är det inte tal om. Hannelore, den kraftfulla och bullriga sjuksköterskan, har gått iväg till något som kallas nattpasset. Det innebär att hon sover ensam med 26 små barn, vilka enligt henne skriker i skift natten igenom. Vilket i förlängningen innebär att också jag måste göra det passet så småningom. Jag. Ensam med en hel drös, gråtande småbarn. Vad gör man?

Tanken skrämmer mig och jag tvingar bort den. Bättre att ägna sig åt att lägga namn på minnet. Eller räkna får. För sova kan jag inte än.

Klarvaken kikar jag ut genom myggnätet. Natthimlen är djupsvart. Med viss ansträngning kan jag efter en stund, tack vare månen, urskilja de ännu mörkare silhuetterna från de höga träden bakom huset.

Det är varmt. Jag drar ner dragkedjan till sovsäcken. En svag bris flämtar genom nätväggarna. Utanför har grodorna börjat sin märkliga sång. Ljudet tilltar allteftersom, starkt och genomträngande. Skorrande, visslande.

Ett rytmiskt dunsande stör grodsymfonin. Det är hästen som lunskar förbi, tätt, tätt intill huset.

Plötsligt tycker jag väldigt synd om henne. Hon måste känna sig eländigt ensam. Inte undra på om hon är sur.

Jag bestämmer mig för att visa henne lite vänlighet och uppmärksamhet under den kommande dagen. Kanske ska det få henne att tina upp?

Kommen någonstans dit i mina tankar, somnar jag.

2. Grindflickan

Donde menos se piensa, salta la liebre
Där man minst anar det, hoppar haren fram

Jag vet inte hur länge hon har hängt där på grinden under körsbärsträdet och betraktat min kamp med plankor och såg. Hört mina svordomar när jag upptäckte att jag sågat fel. Sett mina sparkar mot stugans stenfot, när jag slog hammaren över tumnageln. Men jag förmodar att jag varit iakttagen en lång, lång stund. Det är inte förrän hon tappar taget och med ett gnisslande ljud kanar ner på marken, som jag märker henne. Det dunsar till i gruset. Knastrar. Vi ser avvaktande på varandra. Kan hon vara tretton år? Fjorton? Hon ser smal ut. Lång och väldigt smal.

”Hej”, säger jag mekaniskt och böjer mig ner för att lägga upp ännu en planka. Döljer mig bakom bockarna. Markerar att jag inte vill prata.

”Blir det fel?” undrar hon rättframt.

Jag suckar. Värmen är olidlig. T-shirten klistrar sig fast vid min rygg. Svetten kliar i pannan.

”Mmm.”

Tystnad. Jag önskar att den främmande flickan ska gå. Eller säga vad det är hon vill. Jag vill vara ifred. Jag vill vara ifred med mitt dåliga humör, med mina trilskande plankor, med alla mina tankar. Och med min molvärkande mensmage.

”Vi har köpt Perssons stuga.”

”Jaså.”

Hon klänger upp på den skrangliga trägrinden igen. Jag vill be henne att kliva ner, men kommer mig inte för att säga något.

”Så nu ska vi bo här varje sommar.”

”Vad kul”, svarar jag tonlöst och torkar av mina svettiga händer mot grässtrån och maskrosor. Gula blomblad fastnar på fingrarna.

”Inte speciellt.”

Jag justerar vinkeln på sågen och kliar mig på näsan. Känner mig exakt så otrevlig och ickesocial som jag låter. Och skäms faktiskt en aning. Men jag orkar bara inte vara vänlig just nu. Kom igen i morgon. När som helst. Men inte just nu.

”Har du ingen kille som kan snickra?”

Men Gud. Ska hon inte tröttna och gå snart?

”Nej.”

”Har du ingen kille alls?”

”Nej.”

”Nähä ...” Hon sparkar hårt i gruset. Rytmsikt borrar sig skornas tåspetsar ner i backen. Djupare och djupare.

”Vill du inte ha nån?”

För ett ögonblick blir jag motvilligt full i skratt. Någonstans inom mig väcks en smula nyfikenhet på den här envisa och frågvisa tjejen.

”Vill du inte ha nån?” upprepar hon.

”Det är inte riktigt så enkelt”, svarar jag och lägger plankan på plats. Jag slänger en blick på husgaveln och känner mig rätt nöjd. Det har tagit en himla tid, ovan som jag är. Men nu är brädfodringen bytt på hela den här väggen.

”Hörru”, fortsätter jag, utan att titta upp. ”Tror du inte att dina föräldrar undrar var du är?”

Hon drar av några körsbärsblad från en grenspets och kastar upp dem i luften. Följer dem med blicken när de singlar ner.

”Skulle knappast tro det du.” Nu låter hon mera som en typisk tonåring. Rösten har blivit trotsig. Nästan aggressiv.

Jag sträcker på min värkande rygg.

”Kan du byta plankor?” frågar hon och ger mig en klentrogen blick. Värderar mig liksom.

”Ja.”

”Är det kul?”

”Inte speciellt. Fast man är rätt stolt när det är klart.”

”Min pappa säger att det är urtrist.”

”Vadå?”

”Att fixa med huset.” Flickan drar en ljus hårslinga från kinden och stoppar in en test i munnen istället.

”Det är mycket som är urtrist.”

”Han är emot allt. Precis allt.”

Jag lägger an sågklingan. Det tjuter i träet. Sågspån yr omkring. Änden av plankan faller till marken.

Sedan tittar jag på fasaden igen. Det enda som återstår är fodret runt fönstren. Jag fiskar upp den trådlösa telefonen från gräsmattan och trycker på knappen för senast slagna nummer. Larzon svarar på andra signalen.

”Nu är det bara fönsterfodren kvar”, säger jag kort. ”Visar du mej hur jag gör dom då?”

Han kluckar i andra änden.

”Rödstrumpor och snickra ... Jag är imponerad.”

”Jättekul hörrudu. Jättekul.”

”Jag kan komma över i kväll. Okej?”

”Du är en pärla. Jag kan stryka dina skjortor i gengäld.”

Jag vet med hundraprocentig säkerhet att Larzon inte äger andra klädesplagg än t-shirts och collegetröjor.

”Nä, men du kan ju bli vår kära MC-klubbs nästa sekreterare. Det är ett passande kvinnojobb. Allvarligt talat är jag trött på det. Kan ju inte ens stava till motorcykel för fan!”

”Du klarar det där jättebra”, invänder jag och menar det verkligen. ”Vad spelar det för roll hur du stavar?”

”Lätt att säga när man är en a-k-a-d-e-m-i-k-e-r”, retas han.

”Huvudsaken är att vi fattar vad du menar och det gör vi.”

Det blir tyst i luren. Larzon har plötsligt blivit allvarlig. Skola och utbildning är laddade ord för honom.

”Jag har några papper till nästa möte. Kan du kolla igenom dom?” undrar han efter några sekunders paus.

”Jamen självklart! Ta med det i kväll. Kram!”

Jag trycker på knappen med den röda luren. Det piper till i telefonen.

Flickan står kvar. Jag hade glömt henne för en stund. Men hon står där. Rättare sagt hänger hon på grinden. Och hon verkar inte ha bråttom hem.

Jag ger upp. Retirerar. Vill ha kaffe. Innan jag riktigt hunnit tänka efter, slinker det ur mig:

”Du kan få följa med in på fika om du vill.”

Det blir plötsligt lite liv i hennes röst.

”Menar du det?” utbrister hon häpet.

Ja, vad menade jag egentligen? Men nu var det sagt.

Uppmuntrad av att jag blivit lite mer vänlig, svingar hon sig över grinden och går fram mot mig. Det är väl på sin plats att hälsa, känns det som.

”Jag heter Jonna.”

Flickan ler. Lite osäker nu. Jag ser fräknar i hennes ljusa hy. Ögonen är blekt blå.

”Och jag heter Sara. Vi har flyttat in i Perssons stuga.”

”Ja, du sa det.”

”Fast vi har det bara som sommarhus.”

”Det är ett fint torp.”

Hon nickar. Så står vi tysta en stund. Avvaktande. Men isen är bruten och jag är inte längre så irriterad.

Hon går några steg bakom mig på grusgången, upp mot torpets glasveranda.

Sara tittar sig nyfiket omkring i hallen. Hon tar god tid på sig. Säger ingenting. Till en början blir jag lite otålig över att hon inte kommer in i köket. Undrar varför det kan vara så himla kul att stå i hallen och glo. Men hon studerar envist allt in i minsta detalj. Den färgstarka, handvävda berberfilten som hänger framför de inre glasörrarna, mot verandan. Barnpallen min morfar snickrat till mig för evigheter sedan. Den inglasade masonitskivan där jag klistrat upp mängder av foton i en salig blandning.

Hennes blick sveper vidare. Fortfarande säger Sara inte ett knyst. Hon glider in i köket. Ja, det gör hon faktiskt. Hon glider omkring. Svävande på något vis. Och hon fortsätter att titta på allt som mitt lilla hus rymmer.

Efter en stund förbyts min otålighet till nyfikenhet. Jag börjar också att titta. Granskar mitt hem. Vägg efter vägg. Långsamt. Svepande. Ser små detaljer. Vitt skilda föremål. Vart och ett med sin egen historia. Arvegods, reseminnen, och foton högt och lågt. Tyger, tyger, tyger. Starka färger. Gamla möbler. Farmors hemvävda trasmattor. Jag ser på mitt hem som om det vore första besöket också för mig. Den gamla, invanda miljön får en ny innebörd. En ung, främmande tjej kommer in i mitt hus och lär mig att se på nytt. Det är en märklig känsla.

Vi fortsätter tillsammans att under tystnad titta på saker. En lång, lång, stund. Jag undrar om hon tycker att jag är underlig som också går och tittar. Men hon verkar helt upptagen och koncentrerad på rummet. Hon låter fingrarna smeka en träask på kistan. Den har morfar också gjort. Min ”tandask”. För tappade mjölkttänder. Jag ler för mig själv åt minnet.

Det är jag som bryter tystnaden. Jag misstänker att hennes hem skiljer sig mycket från mitt.

”Tycker du om det?”

Hon nickar bestämt.

”Det här är hemma.”

”Va? Liknar det ditt hem?”

Sara skrattar och skakar kraftigt på huvudet så att håret piskar fram och tillbaka.

”Knappast. Men det här är ... ja, man känner sej välkommen. Hemma. Men det är annorlunda.”

”Hur då annorlunda?”

Hon tänker efter en stund.

”Annorlunda. Har du inte ens TV? Och ingen CD heller?” Hennes blick far forskande över bokhyllan med alla gamla vinylplattor.

”Nej.”

”Varför inte då?”

”TV eller CD?”

”Både och. Det har väl alla? Var sover du förresten?”

”Det finns ett sovloft. Man går upp från hallen.”

”Har du inga barn heller?”

Nu är det min tur att skratta.

”Jösses vad du frågar. Du är ju som en kulspruta. Hur ska jag hinna svara? Va? Det är ju värsta förhöret.”

Nu skrattar Sara också. Vi tittar på varandra och garvar igen. Tillsammans. Jag har börjat gilla henne. Hon är rak. Men otroligt frågvis.

”Vill du ha ...” Jag tänkte fråga om hon ville ha saft. Men man kanske blir stött i hennes ålder? Saft. Det väcker väl associationer till barnkalas?

”Har du kaffe?” Hon avbryter mina tankegångar.

”Kaffe?” upprepar jag dumt.

”Ja. Kaffe.”

”Dricker du det?”

Hon himlar med ögonen. Men det är ingen elak grimas. Snarare lätt överseende.

”Jag menar”, fortsätter jag lite generad, ”själv började jag inte med det förrän jag var tjugotre eller nåt. När jag läste på universitetet.”

”Hur gammal är du egentligen?” undrar Sara och slår sig ner vid köksbordet.

”Trettio-tre. Gammalt va?”

”Mmm. Ganska.”

”Du då. Hur gammal är du?”

”Vad tror du?” Hon ser förväntansfull ut.

Jag ångrar mig genast. Känsligt. Hon är i den där åldern då det är döds viktigt att se minst tre år äldre ut än man är.

”Femton”, ljuger jag.

Hon ser ganska nöjd ut.

”Jag är fjorton.”

Jag går bort till köksbänken för att ladda kaffe-bryggaren. Ute strålar solen oavbrutet. Inte ett moln denna ovanligt varma dag i slutet av maj. Grönskan är som ett neonljus. Jag öppnar fönstret och andas djupt. Låter lungorna fyllas av den dallrande luften. Jag sätter fast fönsterhaken och öppnar även fönstret vid köksbordet. Det blir inget korsdrag. Bara milda smekningar av ljummen vind.

”Vill du ha en macka?”

”Jatack.”

”Ost? Skinka? Leverpastej? Kaviar? Nej det har jag visst inte. Inte kaviar”, rättar jag efter en djupdykning i kylskåpet.

”Har du allt huller om buller?”

Jag vänder mig om.

”Vadå huller om buller?”

”Morsan är petnoga. Mjölken längst upp. Potatis längst ner.”

”Varför då?” Jag var inte så lysande på hemkunskapen, precis. Diska glasen först, det minns jag. Eller var det besticken? Jag fortsätter att rota i kylan. ”Vill du ha skinka?”

”Nej tack, jag är vegetarian.”

”Jaha. Äter du inte ost heller då?”

”Jo tack.”

Jag bullar upp köksbordet. Brödlimpa. Inte alltför färsk, märker jag. Smör. Ost. Skinka. Jag skär upp några skivor av brödet. Det faller isär. Miljoner smulor rasar kring skivorna. Kaffe-bryggaren rosslar motvilligt. Det puffar och ryker av vattenånga.

”Tycker du om djur?” undrar Sara och försöker breda smör på mackan.

”Jättemycket.”

”Varför har du inga då?”

”Det går inte. Jag reser så mycket.”

”Är du också chef?”

”Vadå också? Nej, jag är inte chef. Jag menar inte att jag reser i jobbet. Jag tycker om att resa. På min fritid om man så säger”, svarar jag och håller upp kaffe åt oss. ”Varför tror du att jag är chef?”

”Pappa är borta jämt, typ. Han är chef.” Nu kommer det buttra fram igen. Hon tuggar på smörgåsen och ser tvär ut.

”Vad synd. Att han är borta mycket, menar jag.”

”Mamma är hemmafru.” Orden kommer tvärt och vasst ur hennes mun. ”För att pappa ska kunna jobba så mycket det går. Helknäppt. Tänk om morsan hade haft ett yrke också! Då hade inte pappa kunnat vara borta så mycket. Det hade varit bättre.”

”Mm.” Jag byter ämne. Tillbaka till djuren. ”Gillar du djur?”

Hennes ansikte mjuknar.

”Jättemycket!” säger hon ivrigt.

”Har du några djur då?”

Hon skakar på huvudet. Ser sorgset på mig.

”Nää.”

”Varför inte?”

”Brorsan är allergisk. Och dom gillar inte smuts hemma. Så även om han vore frisk, så skulle jag aldrig få ha några djur. Har du haft egna djur?”

”Många.”

”Vad för några djur?”

Jag tänker efter lite.

”Det började med en kanin.”

”Är kaniner roliga?”

”Nej. Inte speciellt. Jag tycker inte det i alla fall.”

”Varför inte då?” Sara sparkar mot stolsbenet. Inte hårt. Men tillräckligt för att det både känns och hörs. Ljudet är dovt. Vibrationerna fortplantar sig i golvet.

”Varför är inte kaniner roliga?” upprepar hon otåligt. ”Får jag ta mer kaffe?”

”Det är klart”, svarar jag tankspritt och lutar mig bakåt på stolen. Gungar mot köksbänken för att slippa resa mig. Jag får grepp om kaffebryggaren, når handtaget via en imponerande balansakt och flyttar över kannan till bordet.

Jag fyller först på Saras kopp. Det beniga och magra ansiktet spricker upp i ett tacksamt leende.

Mina tankar är uppfyllda av alla djur jag haft. Kaniner, höns, vandrande pinnar, katter, hundar, akvariefiskar, nymfparakiter och så förstås den älskade hästen. Hela min vakna tonårstid tillbringade jag i stallet.

”Kaniner ...”, börjar jag men avbryts av en telefonsignal. Tre, nej fyra, skarpa, pockande ringtoner hinner skorra genom luften innan Sara frågar:

”Ska du inte svara?”

”Nej.”

”Varför inte det?”

”Jag pratar ju med dej nu.”

Hon ger mig en förbryllad blick.

”Det finns telefonsvarare”, förtydligar jag. Men hon ser fortfarande undrande ut. Signalerna har tystnat.

”Brukar du inte svara när det ringer?” envisas hon.

”Jo. Om jag inte är upptagen med annat. Nu satt jag ju här och pratade med dej. Varför ska alltid telefonen vara viktigast?”

Hon biter sig i läppen. Funderar lite.

”Det har du rätt i. Fast du är ganska konstig. Jag är så jävla nyfiken. Måste veta vem det är som ringer.”

”Tillbaka till kaninerna”, säger jag och skjuter fram limpan mot Sara. Hon avböjer. ”Nej, inte så kul. Dom sket och bet, sammanfattningsvis.”

Sara fnissar. Ögonen är nyfikna, vakna.

”Sket och bet?” upprepar hon med en grimas.

”Javisst. Bajskulor överallt. Och dom älskade att gnaga på elkablar.”

Sara tar en djup klunk av kaffet. Hon tittar fundersamt på mig över koppens kant. Jag undrar vad hon tänker på. Men jag frågar inte.

”Kan du inte sätta på lite musik?” frågar hon och nickar in mot rummet.

”Du avluder”, invänder jag.

”Nej. Du är annorlunda. Ditt hus är annorlunda. Då har du nog annorlunda musiksmak. Kul att höra vad du lyssnar på.”

”Då får väl du ta med dej en favoritskiva hit nån gång, så jag får lyssna på sånt som du gillar”, kontrar jag.

”Men du har ju ingen CD!”

”Du kan väl spela in på band?”

”Okej! Kul! För du har nog aldrig hört talas om sånt jag lyssnar på.” Hon ler belåtet. Som om hon besitter kunskap om en stor hemlighet som jag ska invigas i.

”Själv då. Hört talas om Dr Feelgood?”

Hon gapskrattar. Kastar huvudet bakåt.

”Doktor vadå?”

Jag börjar också att skratta. Känner mig lätt uråldrig.

”Okej”, fortsätter jag. ”John Lee Hooker?”

Sara skakar på huvudet. Jag rabblar tappert vidare:

”John Mellencamp, Janis Joplin, Marianne Faithfull?”

Hon fortsätter leende att skaka på huvudet.

”Jag ger upp. Nu sätter jag på Thåström. Har du inte lyssnat på honom heller?”

”Bara lite. Men sätt på skivan så får jag höra.”

”En knastrig gammal vinylskiva?”

”Visst.”

Jag sätter på favoritskivan *Synd* och låter *Café Cosmopolites* suggestiva och vemodiga toner flöda mellan timmerväggarna.

Jag fylls av ett behagligt lugn. Jag känner varenda strof, varenda stavelse, vartenda knaster i skivan. Nynnar med. Uppfylls av texten. Tonerna. Värmen. Melankolin.

”Den gillar jag”, säger Sara lågt.

”Den är underbar.” Jag slår mig ner vid köksbordet igen.

Så sitter vi tysta i några minuter och lyssnar. Förenade av samma spröda tråd av gemensam smak.

Fönstret blåser igen nu. Det vid köksbordet. Jag regler det och fortsätter att nynna. *Våra drömmar rinner genom flaskornas hals. Centilitrar vackra som toner i en gråtande vals.*

Sedan undrar Sara vad klockan är.

”Dom blir galna”, suckar hon när jag säger att klockan närmar sig sex.

”Ring hem.” Jag räcker fram luren.

”Jag skulle vara hemma till maten.”

”När då?”

”Halvfem.”

Den som svarar i andra änden har en vass, genomträngande röst. Jag kan inte avgöra om den tillhör en man eller en kvinna. Jag hör inte något annat än tonläget. Irriterat. Som Saras röst här bredvid. Bortblåst är det eftertänksamma, nyfikna och glada. Nu är hon tonåring. In i mörget. Ut i fingerspetsarna. Hon snurrar pekfingret runt en ände av håret.

”Jamen vadå då?” fräser hon.

Mummel i luren.

”Det gör jag visst!”

Nytt mummel.

”Amen ni är ju så jävla knäppa!” Hon stönar högt. ”Jaaaa! Jag är hemma om fem minuter!”

Sara lägger på. Sitter tyst en stund. Sparkar på nytt under bordet. Den här gången hårdare. Mot bordsbenet.

”Sluta sparka.”

Hon ser förvånad på mig och slutar genast med rörelsen.

”Hur är det?” undrar jag och lägger försiktigt min hand över hennes arm. Hon är spänd.

”Skit.”

”Skit?”

”Ja. Skit.”

”Hm.”

Hon tittar, nej stirrar ner i bordsskivan nu. Håller hårt i kanten med båda tummarna och pekfingrarna. Tumnaglarna vitnar.

”Det är inget du vill prata om, eller?” försöker jag.

Sara biter sig i kinden. Rycker på axlarna. Sedan vrider hon undvikande bort huvudet. Tittar ut genom fönstret.

Jag vet inte om jag går över gränsen när jag försöker få henne att prata fast hon inte är så meddelsam. Men samtidigt vill jag visa att jag bryr mig. För det gör jag. Denna främmande tjej som för några timmar sedan retade gallfeber på mig, väcker nu en massa värme och sympati. Märkligt. Men så är det.

Nu tittar hon på mig. Osäkert. Jag känner att det är något hon vill säga. Hon drar efter andan, men låter luften sippra ut igen. Långsamt. Väsande.

”Vill du prata om det nån gång så lovar jag att lyssna”, säger jag och kramar lätt hennes arm.

Sara ser lättad ut. De spända ansiktsdragen slätas ut en aning. Hon nickar och reser sig för att gå mot dörren.

Utanför låter det som om en smärre jordbävning dragit igång. Det mullrar och vibrerar i de tunna, munblåsta glasrutorna. Sara ser undrande på mig.

”Lugn. Det är bara Larzons Triumph”, säger jag.

”Larsson?”

”Ja. Han som kan snickra du vet.”

Sara skrattar lite.

”Jag tror faktiskt att du kan det också. Kan jag komma förbi nån dag?”

”Du kan komma när du vill.”

”Du tyckte inte om mej först va?”

Rättframheten är total. Jag skruvar på mig.

”Nej”, svarar jag ärligt. ”Jag ville vara ifred och tyckte att du var rätt jobbig. Men så är det inte längre. Tur att du var envis. Så att jag fick lära känna dej.”

”Vi ses.”

”Kram på dej.”

Verandadörren gnisslar och slår igen och så är hon borta.

Larzon knackar aldrig. Han aviserar istället sin ankomst ordentligt och i god tid. Antingen genom den högljutt smattrande hojen, eller med sin lika högljudda och osannolikt risiga Volvo. Man vet ofelbart när han är i antågande. Så står han i dörren. Med kängorna på.

”Ta av dej skorna”, säger jag automatiskt. Det måste man alltid säga till Larzon om man inte vill ha huset fullt med - i bästa fall - grus.

Han sparkar av dem i hallen.

”Vem var det?” Han nickar bakåt och går mot mig med öppna armar. Jag får en bamsekram. En sådan där hjärtligt go´ kram som bara Larzon kan ge. Han luktar snus och rök och pizza.

Jag berättar i korta drag om min nya bekantskap.

Larzon lyssnar under tystnad och kliar sig i det rödbruna skägget. Han slår sig ner vid köksbordet och håller upp ljummet kaffe åt sig, i Saras begagnade kopp.

”Nämen ge dej”, protesterar jag och sträcker mig efter koppen. ”Jag sätter på nytt. Och det finns rena koppar.”

Han skakar avvärjande på huvudet och brer sig en macka. Han är van vid torrt bröd. Med en nästan osannolik skicklighet smetar han på både smör och leverpastej utan att knappt en smula faller från brödskivan.

Vi småpratar en stund. Sedan reser han sig och går hemtamt till kylskåpet. Han rör sig hemtamt i allas hem. Det är en del av Larzon. Att alltid bete sig som hemma överallt. Det finns de som provoceras av hans brist på känsla för sociala spelregler. Själv ser jag den sidan av honom som en av hans främsta egenskaper. Raka rör. Inga krusiduller. Och om man en gång lärt känna alla hans varma och mänskliga sidor, hur kan man då störas av att han bryter lite vett- och etikettregler? Det har jag svårt att förstå.

Något annat som är speciellt med Larzon är att han är en av de mest bildade människor jag känner. Om han nu har svårt för att skriva, så har han inga problem med att läsa. Han slukar skönlitteratur och debattartiklar, faktaböcker och kultursidor. Hans nyfikenhet och kunskapsörst är bottenlös.

Otaliga gånger har vi diskuterat allt från världsläget och stora livsfrågor till små vardagsbekymmer. När jag ser svart-vitt, kan han analysera. När jag överilar, är han eftertänksam. När jag är dömande, kan han visa förståelse.

Jag har lärt mig mycket av honom.

”Har du ingen öl?” grymtar Larzon missnöjt med huvudet halvvägs inne i kylskåpet, men skiner strax upp när han fiskat fram en folköl bakom potatissalladen. Han knäpper upp burken med ett pysande.

”Bra jobbat därute.”

Jag blir glad. Larzon öser inte beröm omkring sig och säger aldrig något han inte menar. Han slänger fram ett protokoll på bordet.

”Kollar du det?”

”Visst.”

”Vi kan väl gå ut och kika på fönstren först om du vill.”

Jag skakar på huvudet. Han ser förvånad ut.

”Det är en grej jag vill prata med dej om först.”

”Shoot.” Han sätter sig vid bordet igen.

”Jo ... jag undrar om du fortfarande är trött på att bo i lägenhet?”

”Skojar du? Snacka om bunker.” Larzon tar en djup klunk ur burken. ”Det är bara borgarbrackor som kan bo i eget. Inte ensamstående lastbilschaffisar.” Han blinkar retfullt mot mig.

”Om du inte rökte som en borstbindare och vräkte i dej pizza fyra gånger om dan så skulle du också ha råd att bo i en gammal, mikroskopiskt liten och omodern stuga. Sluta tjafsa nu, för jag vill prata om en viktig sak.”

Han höjer ögonbrynen.

”Så pass”, mumlar han. ”Stora grejer på gång? Får jag höra, vill du byta rakt av? Din stuga mot ett förstahandskontrakt i en modern lägenhet utan charm?”

”Vill du bo här igen?”

Larzon ställer ner burken.

”Är du på gång ut igen?”

”Ja.”

Han visslar lågt.

”Det går aldrig över va?”

Han låter som om jag drabbats av ett dödligt virus. Är det något Larzon inte är speciellt intresserad av, så är det att resa. Mer än på MC-träffar förstås. Han är för bekväm.

”Får du aldrig nog?” Han väntar sig inget svar. ”Hur länge blir du borta den här gången?”

”Ett år sådär.”

”Ett år sådär”, härmar han. ”Du får det att låta som om det bara gällde en veckas resa till Kanarieöarna. Vart ska du förresten?”

”Tillbaka till Guatemala.”

Larzon nickar.

”När drar du?”

”I höst. Vill du bo här igen? Gratis förstås, mot att du tar hand om stugan.”

”Vilken fråga!” Han rapar belåtet.

Jag känner lättnaden. Det är inte kul att låta huset stå tomt och det vimlar inte av människor som vill bo härute vintertid.

”Jävlar vad skönt att komma ifrån lägenheten.” Larzon ser sig omkring. ”Tända en brasa och bara finnas till. Måste röja plats för TV:n bara.”

”Du får röja bäst du vill.”

”Säljer du hojen?”

”Inte den här gången hoppas jag. Jag tror jag skrapat ihop så det räcker ändå.”

”Ska du gå ett tag på en sån där språkskola igen? Eller bara luffa runt och titta på pyramider och apor?” Larzon ser lojt på mig. Men blicken antyder att han vill retas, få mig att munhuggas lite.

Han ska få för munhuggas. Snart kommer han att få något att fundera över.

”Inte bara”, börjar jag och bereder mig på Larzons reaktion på det jag har att säga. Han kommer antagligen tro att jag inte är klok. Och han har många års samlad erfarenhet av mig.

”Vad ska du mer göra då?”

”Du vet”, trevar jag, ”vi har ju pratat om hur jobbigt jag tycker att det är med dom ofattbara klassklyftorna där.”

”Ja?”

”Dom som är så rika att deras hem liknar ett fängelse. Betongmurar med glaskross och taggtråd på ovansidan och dessutom en hop skjutglada livvakter.”

”Det är helt sanslöst.” Larzon grimaserar sin avsmak.

”Och dom som inget har”, fortsätter jag. ”Gatubarn, uteliggare och hemlösa i mängder. Hungriga ungar som sniffar lim. Desperata kvinnor som tvingas sälja sej för att få mat till sina barn.”

Jag drar i min lugg och letar efter orden.

”Jag bara glider runt i dom fattigas vardag, som en i deras ögon stenrik turist. Bara tar. Lapar i mej av deras kultur, men ger inte nåt tillbaka.”

Larzon nickar och väntar på att jag ska fortsätta.

”Man flyter mycket på ytan och lär aldrig känna nån som lever där. Träffar bara andra ryggsäcksturister.”

”Mm.”

”Så jag har tänkt mycket på det. Att få ut nåt mer av resandet, om du fattar vad jag menar.”

Larzon nickar igen.

”Jag tror jag förstår vad du menar.” Larzon ser allvarlig ut nu. ”Trots att jag aldrig reser.”

Nu är det min tur att nicka. Så här långt är jag och Larzon överens.

”På förra resan stötte jag på några som arbetat som volontärer. Dom jobbade gratis ett tag, mot att dom fick säng och mat.”

”Vad jobbade dom med?”

”På barnhem.”

”Och vad ska du jobba med då?”

Jag svarar inte.

”Nää.” Larzon ser storögt på mig. ”Jag tror dej bara inte!”

Jag mulnar. Larzon ser det direkt. Men han är obarmhärtig.

”Barn?” bullrar han. ”Du kan ju inte ett smack om barn!”

”Måste man vara barnpsykiater eller vad då?” fräser jag och känner mig både ledsen och lite kränkt.

”Du kan väl rädda trebenta tigrar eller plocka ihop trasiga pyramider? Plantera regnskog eller byta panel på hus?”

”Det finns inga tigrar där. Och dom bygger inte hus som vi.”

”Det vet jag väl. Men vad fan ...” Larzon ser bekymrat på mig.

”Måste man vara barnpsykiater?” upprepar jag surt.

Larzon sitter tyst och funderar. Han plockar med skägget, drar handen över pannan flera gånger.

”Förlåt”, säger han efter en stund. ”Jag blev bara så paff. Du och barn ... Jag menar, det känns lite ovant.”

Han ser på mig.

”Du har ju noll erfarenhet. Det är väl inte så konstigt om man hajar till?”

”Nej.”

”Det är klart att man kommer långt med engagemang. Det har du så det räcker och blir över. Lite väl mycket. För du är rätt blödig av dej.”

Larzons ansikte har fullt med bekymmerveck nu.

Jag nickar.

”Så det kommer nog att bli jobbigt för dej. Att komma så nära deras liv och vardag. Står du pall för det? Vissa barnhem är nog rätt deprimerande.”

”Jag måste i alla fall försöka. Jag vill göra nåt mer än att bara driva runt.”

”Jag tror på idén”, säger Larzon. ”Behöver bara vänja mej vid tanken. Har du bytt blöja nån gång?”

”Nä. Men det är väl ändå det minsta problemet?”

”Ja. Det är väl det. Jag bara undrade. Hur får du kontakt med ett barnhem då? Ringer till Arbetsförmedlingen i Guatemala eller vad? Hej. Jag heter Jonna och jag vill jobba för mat och säng. Finns det några snälla barn?”

Jag fnissar. Larzon ser tvivlande på mig.

”Det fixar sej på plats. Man kan ta kontakt med barnhem där. Det hade det där paret gjort.”

”Inte lika byråkratiskt som i Sverige med andra ord.”

Jag ser på Larzon.

”Förstår du mej inte alls nu?”

”Jo. Låt mej bara smälta det lite.” Larzon reser sig och skjuter in köksstolen med ett dovt skrapande.

”Nu går vi ut och gör klart runt fönstren.”